

CATEGORIA: D

Autor: Laia Valero Llopis

5é i 6é de Primària – CEIP L’Alborxí

EL PROPÒSIT DE JOANA

Hi havia una vegada una xiqueta que tenia 15 anys, li deien Joana i era un poc diferent en la forma de pensar que els seus companys. Ella no utilitzava gens de plàstic, a més a més, intentava canviar la forma de pensar de la gent de la seua escola i poble perquè no contaminaren tant, ja que era un dels pobles que més contaminava del seu entorn.

Un dia els professors del col·legi els digueren als alumnes que havien de fer un projecte sobre el que ells volgueren, i a Joana li va paréixer una bona oportunitat per a contar un poc més sobre el calfament global i la contaminació que hi ha al món.

Va arribar el dia de la presentació. Joana s’ho havia preparat molt perquè fora divertit i al mateix temps els seus companys s’ho prengueren seriosament, ja que ella pensava que era una cosa molt seriosa.

Va començar la presentació i ningun company li feia massa cas perquè eixe tema no els resultava important. Quan va acabar la presentació, la mestra va aplaudir la seua intervenció i els xiquets es van quedar mirant-la desconcertats.

Joana se les enginyava buscant maneres per a cridar l’atenció de la gent jove i major; però les persones del poble passaven d’ella perquè era molt menuda. No se la prenién seriosament.

Eixe mateix dia, quan va arribar a casa sa mare li va dir que anara a fer la compra al supermercat, i tornant a casa va veure una tendeta muntada al carrer amb un cartell molt gran on podia llegir-se: “UN POBLE MÉS SALUDABLE”.

Joana es va apropar i es va quedar impactada de veure quanta gent pensava igual que ella. Va agafar un paperet d’informació sobre l’associació per a llegir-se’l

tranquil·lament a casa, i al llegir-lo la va sorprendre perquè el que hi havia escrit era exactament allò que ella volia transmetre a la gent del poble.

Al sendemà va anar a apuntar-se en l'associació perquè ella pensava igual que ells. La gent la va rebre molt contenta perquè no eren molts els que pensaven així, i els va paréixer molt bé que s'apuntara una xiqueta.

Anaven passant els anys i a poquet a poquet el nombre d'inscrits anava augmentant. Cada vegada més gent volia inscriure's a l'associació; feien xarrades als col·legis sobre la importància de la salut del poble i volien anar canviant la forma de pensar de les persones per tal d'aconseguir un lloc més saludable.

Però hi havia una cosa que no millorava, i era que els amics de la classe de Joana no tenien consciència de la importància d'estes idees, i no hi havia forma de canviar el seu pensament; deien que a ells no els influïa tot eixe rotllo de fer un món més saludable. Però Joana es va prometre que no descansaria fins a aconseguir que el seu poble fora un lloc saludable.

Un temps després van començar les manifestacions en el poble contra la contaminació i el canvi climàtic, però Joana veia que no era suficient, seguien sense influir en la gent, que no era conscient del perill i del mal que estem fent al planeta.

Però tot això va canviar un dia de fi de curs quan després de la representació de l'obra titulada "La fi del món", on Joana participava com a protagonista principal, s'alçà de terra i va dir davant de tot ben alt i ben clar:

- "Vosaltres no vos esteu adonant del perill de no cuidar el nostre poble, i si no canviem ara el nostre comportament pot ser que d'ací a no molts anys el món siga un lloc molt pitjor, però si tots treballem junts i deixem d'utilitzar plàstic i no contaminem estarem fent un gran favor al planeta que ens agrairan les pròximes generacions."

Tant els van agradar a tots les paraules de Joana, que a partir d'eixe moment els alumnes van començar a adonar-se de la importància de tindre un poble saludable, i

en qüestió de setmanes tota la classe havia canviat de pensament i van començar a anar als rius a llevar el plàstic, i també tot el fem que trobaven en terra per a reciclar.

A l'any següent havien canviat radicalment, i havien aconseguit que el seu poble fora un dels més saludables gràcies a l'esforç de moltes persones.

A la fi, Joana estava molt contenta perquè havia aconseguit la seua meta.

FI.

PD: dedicat a Greta Thunberg pel seu exemple.